

Τέλη του 1956 συνελήφθη από την αγγλική περίπολο, γιατί μαζί με δύο άλλους αγωνιστές μετέφεραν όπλα και τρόφιμα από τη Λυσό. Η δίκη του ορίστηκε για τις 25 Φεβρουαρίου του 1957. Παραδέχθηκε τη ενοχή του, και ότι όλα έγιναν γιατί ήταν Έλληνας Κύπριος και πατριώτης. Δεν ανεχόταν ξένη καταδυναστευση στην πατρίδα του. Αγωνιζόταν για την ελευθερία τούς είπε. Τους ανακοίνωσε ακόμη πως ήταν σίγουρος ότι θα τον κρεμάσουν. Αρχίζει πολύ σύντομα προσπάθεια από Έλληνες και Κύπριους για τη διάσωσή του. Πλήθος τα τηλεγραφήματα διαμαρτυρίας από τους μαθητές του Γυμνασίου Πάφου προς τον Χάρτινγκ. Αιτήσεις προς τον βασιλιά Παύλο από τους Κύπριους των Αθηνών, από τη Βουλή των Ελλήνων προς τα Ηνωμένα Έθνη, κινήσεις του αρχιεπισκόπου Δωροθέου, του Δημάρχου Λευκωσίας, αμερικανών επισήμων, και αρκετών άλλων, πέφτουν στο κενό. Η Αγγλική κυβέρνηση αρνείται να αποδώσει χάρη. Ο Ευαγόρας ως γενναίος νέος με ιδανικά δηλώνει στο τελευταίο του γράμμα: «Δεν λυπάμαι για τίποτα. Ας χάσω το κάθε τι. Μια φορά κανείς πεθαίνει. Θα βαδίσω χαρούμενος στην τελευταία μου κατοικία. Τι σήμερα τι αύριο! Όλοι πεθαίνουν μια μέρα. Είναι καλό πράγμα να πεθαίνει κανείς για την Ελλάδα. Θ' ακολουθήσω με θάρρος τη μοίρα μου». «Θα πάρω μίαν ανηφοριά, θα πάρω μονοπάτια, να βρω τα σκαλοπάτια που παν στη Λευτεριά» ήταν τα λόγια και η επιθυμία του.

Ο Βαγορής, το μαρτυρικό νεανικό αστέρι της Κύπρου, απαγχονίστηκε τα μεσάνυχτα 13 προς [14 Μαρτίου 1957](#), σε ηλικία μόλις 18 ετών. Ήταν ο πιο μικρός αγωνιστής, αλλά και ο τελευταίος πατριώτης που απαγχονίστηκε από τους Άγγλους. Διότι η παγκόσμια κατακραυγή που ξεσήκωσε, απέτρεψε τον απαγχονισμό άλλων 26 αιχμαλώτων πατριωτών. Ο τάφος του βρίσκεται στα [Φυλακισμένα Μνήματα](#) στη Λευκωσία, στην ίδια περιοχή που έντεκα μέρες πριν είχαν θάψει το θρυλικό Γρηγόριο Αυξεντίου. Ο Φώτης Βαρέλης τού αφιέρωσε συγκινητικό ποίημα, που μεταδόθηκε από το ραδιοφωνικό σταθμό της Λευκωσίας. Μέσα στ' άλλα γράφει:

«Εψές πουρνό μεσάνυχτα θάψαν τον Ευαγόρα....
και στο σκολειόν ο μαθητής συλλογισμένος πάει.
Χτυπά κουδούνι, μπαίνουνε στην τάξη του ο καθένας.
Μπαίνει κι η πρώτη η άταχτη κι η τρίτη που διαβάζει,
μπαίνει κι η πέμπτη αμίλητη, η τάξη του Ευαγόρα.
- Παρόντες όλοι;
- Κύριε, ο Ευαγόρας λείπει.
- ΠΑΡΟΝΤΕΣ, λέει ο δάσκαλος. Και με φωνή που τρέμει:
- Σήκω, Ευαγόρα, να μας πεις ελληνική ιστορία....
- Παλληκαρίδη, άριστα, Βαγόρα, πάντα πρώτος,
στους πρώτους πρώτος, άγγελε πατρίδας δοξασμένης,
συ μέχρι χθες της μάνας σου ελπίδα κι αποκούμπι,
και του σχολειού μας σήμερα Δευτέρα Παρουσία.
Τα 'πε κι απλώθηκε σιωπή πα' στα κλαμένα νιάτα,

που μπρούμυτα γεμίζανε της τάξης τα θρανία,
έξω απ' εκείνο τ' αδειανό, παντοτινά γεμάτο».

Ο φλογερός αγωνιστής, ο αγνός νέος, ο σπουδαίος ποιητής, ο ζων για ανώτερα ιδανικά, και ελεύθερος στην ψυχή και στο σώμα, Ευαγόρας Παλληκαρίδης, ας είναι η εσωτερική μας σημαία και οδοδείχτης.

Βλ. Πληροφορίες στα:

[el.wikipedia.org/wiki / sansimera.gr/biographies/235 /](http://el.wikipedia.org/wiki/sansimera.gr/biographies/235/)

[www.erevos.com/freedom/evagoras/evagoras.htm /](http://www.erevos.com/freedom/evagoras/evagoras.htm/)

www.pare-dose.net/517

www.tsada.org/heroesMonument_pallikarides.shtm